

մարմինը ամփոփուեցաւ հասարակաց գերեզմանատան մէջ. 1837 ին ալ անոր ոսկերտաին Ս. Նիկողայոս եկեղեցւոյն գաւիթը փոխադրուած է և տապանաքարին վրայ գրուած է հետեւեալը.

«Եւղոկիլացի Սրբազան Պետրոս Պատրիարքն Երուսաղէմի ի ժամանակս պատերազմի Ֆրանսըզաց, յորժամ բանակն օսմանեան էր ի Յոպպէ. յառաւել նեղութենէն եկն առ եպարքոսն գըտանել այցելութիւն. որոյ հասեալ անդէն վախճանն հանգեաւ ի Տէր. որոյ զհոգին Տէր լուսաւորեսցէ. ի թուին ՌՄԽԹ (= 1800) Յունիսի ԻԱ»:

Նոյն ժամանակները Յոպպէի և շրջակայից կառավարիչն էր Ապու Մհրազ կոչուած անձը, որուն բռնութեանց և անիրաւութեանց նկատմամբ միշտ զանդատներ կ'ըլլային, ան շարունակ վանքերէն դրամ կը պահանջէր և 1800ին էր որ Հայոց վանքէն քառասուն քսակ արծաթ պահանջեց և ստացաւ. միւս կողմէն մեծ վէջիբը իր Պոլիս մեկնելուն առթիւ Հայոց վանքէն դրամ կը պահանջէր Անտոն Ամիրային միջոցաւ. վերջինս՝ որ կը հաստատէր վանքին չքաւոր ու կարօտ վիճակը. բայց ան կը պնդէր 50,000 դահեկանի վճարումը. վանքի վարիչները հազիւ կարողացան ծանր սոկոսով վճարել պահանջուած գումարը:

Ապու Մէրազի անիրաւ պահանջներուն չափը այլևս անցած էր. ամբաստանութիւններ եղան թէ՛ Կոյսեր և թէ՛ ձէզար փաշային՝ որ յԱքքեա. Ապու Մէրազ որջացած էր ի Յոպպէ, ձէզարի կողմէն Իսմայիլ փաշա Յոպպէն պաշարեց և երկուստեք հրահրանօթի կոիւներով կը զղրղէին Սարոնի դաշտը: Այդ միջոցին էր որ Ապու Մէրազ վանքի տեսուչները իր մօտ կանչելով դըրամ կը պահանջէր, մերժողները կը գանակոծէր ձեռքը գտնուած կացինով և մուրճով, այս կերպով Յոպպէի տեսուչ Ղազար վարդապետէն 120 քսակ արծաթ ստացաւ. այս բռնութիւնները աւելի սաստիկ էին քան Գաղղիացւոց բանակին առած բռնութիւնները:

Յոպպէի այս պաշարման ժամանակ սաստկացաւ սովը. այնպէս որ քաղաքին բնակիչները ստիպուած էին ուտել զրաստի և անսուրբ կենդանիներու միսը. իսկ Ապու Մէրազ փոքր նաւակով մը իրեններով Բերիա հասաւ և անկէ ալ Տիգրանակերտ: Այս կերպով պաշարումը վերցաւ և ժողովուրդն ու վանքերն ալ ազատուեցան: Ապու Մէրազ Հայոց վանքէն 300 քսակէն աւելի արծաթ ստացած էր բռնութեամբ: